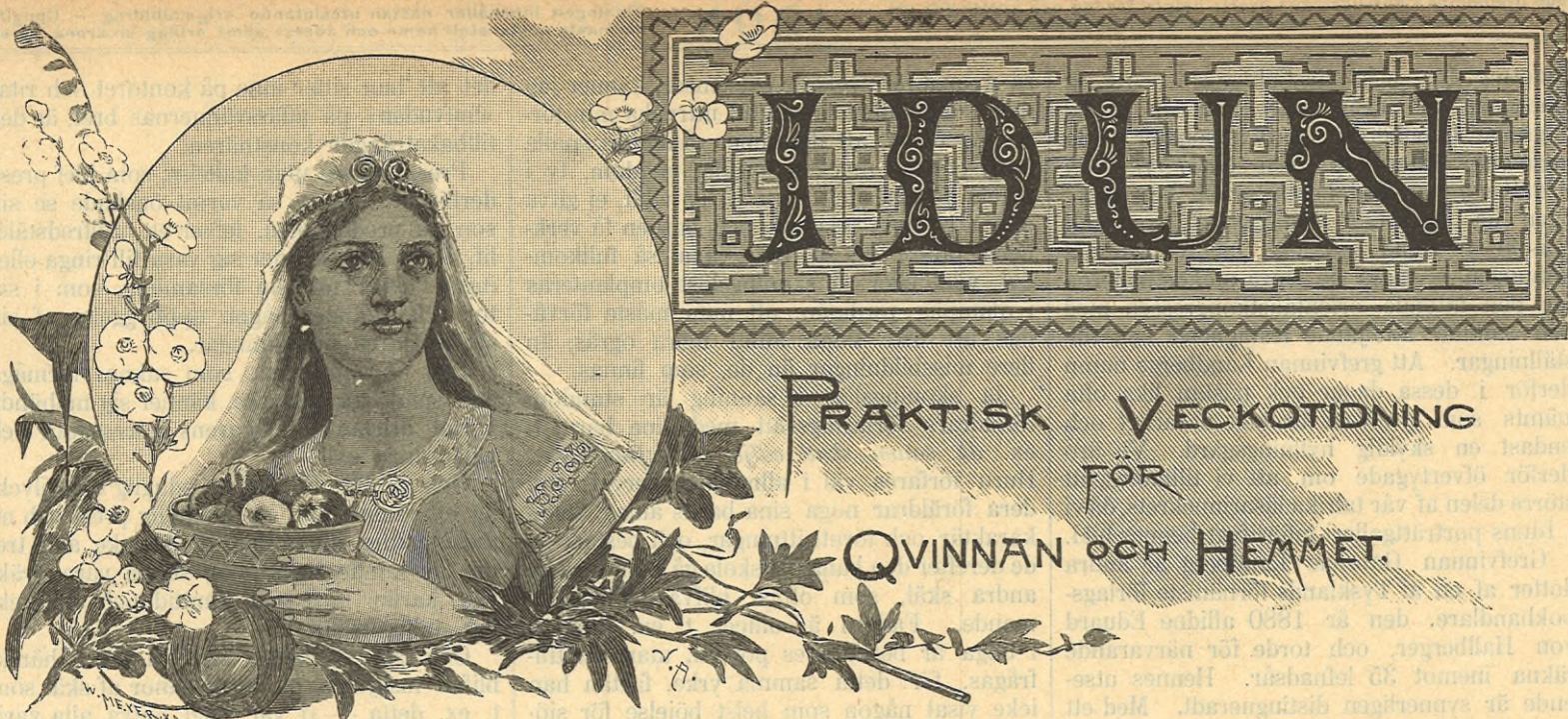

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:r 36.

Fredagen den 6 september 1889.

2:dra årg.

<p>Byrå: Klarbergsgatan 54, en tr. Annonspris: 25 öre pr petitråd (= 10 stafvelser).</p>	<p>Tidningen kostar endast 1 krona för kvartalet. postarvodet inberäknadt. Ingen lösnnummerförsäljning.</p>	<p>Redaktör och utgivare: FRITHIOF HELLBERG. Träffas å byrån kl. 10—11. Allm. Telef. 6147.</p>	<p>Utgifningstid: hvarje helgfri fredag. Infaller helgdag på fredagen, ut- gifves tidningen näst föreg. eller nästfölj. söckendag.</p>	<p>Prenumeration sker I landsorten: å postanstalterna. I Stockholm: hos redaktionen, å Stads- postens hufvudkontor, i boklådorna samt å tidningskontoren</p>
--	---	---	---	---

Grefvinnan Gabriele Landberg.

Många afseenden lysande — ja, otvifvelaktigt den mest lysande — är den kongress, som i denna vecka varit samlad i Sveriges sköna hufvudstad — den *åttonde orientalistkongressen*. Lysande namn på frejdade vetenskapsmän hafva öfverallt träffat våra öron och mött våra ögon; lysande, guldsmidda uniformer och brokiga dräfter hafva vi snart sagdt vid hvarje steg stött på; och de lysande fester, som här i dessa dagar gifvits, hafva varit sådana, att man vore frestad hänföra dem till sagorna ur »Tusen och en natt». Säkert är, att den, som sett dessa tilldragelser och i dem deltagande personer på nära håll, sent skall glömma dem.

Den strålande stjernan vid dessa fester har naturligtvis varit *grefvinnan Gabriele Landberg*, född *von Hallberger*. Är det sant, som det från trovärdigt håll berättas, att grefve Landberg till en tidningsman i en af våra mest framstående tidningar yttrat de stolta orden: »kongressen, det

är jag!» — så kan detta yttrande väl till en viss grad hafva sitt berättigande. Ty en mera energisk och driftig generalsekreterare för kongressen än grefve Landberg skulle näppe- ligen kunnat uppletas, på samma gång han genom sin bildning och sin ovanligt stora språk- kännedom är synnerligen väl skickad att ut- göra föreningslänken mellan alla de olika här nu församlade nationaliteterna. Han har ock haft ett drygt stycke arbete att uträtta. Äf- ven i ett annat afse- ende är grefve L. lämplig att göra *les hon- neurs* vid kongressen. Han förfogar nämligen — säges det — öfver en storartad förmögen- het, som gör det till en småsak för honom att anordna dessa lysande fester och tillställnin- gar, till hvilka vi i dessa dagar varit vittne. Ock- så var det väl vid tan- ken härfpå, som grefve L. till sitt ofvan cite- rade yttrande lade: »jag kan köpa hela kongressen» — hvilka ord naturligen endast få tol- kas i den bemärkelsen, att hr grefven vore nog rik att betala omkost-

naderna för hela tillställningen. Att så emellertid är förhållandet har sin grund i grefve Landbergs den 5 november 1884 ingångna äktenskap med *Gabriele von Hallberger*. Med henne erhöi han nämligen en storartad förmögenhet, som satt honom i stånd att — jemte h. m:t konungen — bära de stora omkostnaderna för den åttonde orientalistkongressen med den samma åtföljande festligheter och tillställningar. Att grefvinnan Landbergs namn därför i dessa dagar ock nästan lika ofta nämnts som grefvens är helt naturligt och endast en skyldig hyllningsgård. Vi äro därför öfvertygade om, att vi tillmötesgått större delen af vår talrika läsarinnekrets, då vi i Iduns porträttgalleri införlifvat hennes bild.

Grefvinnan Gabriele Landberg är andra dotter af en af Tysklands förnämste förlagsbokhandlare, den år 1880 aflidne Eduard von Hallberger, och torde för närvarande räkna inemot 35 lefnadsår. Hennes utseende är synnerligen distingueradt. Med ett ganska vackert ansigte, omgifvet af svarta lockar, förenar hon en ståtlig, något fyllig figur samt visar sig i hela sitt uppträdande som en dam af finaste verld. Hennes konversation röjer god bildning och verkligt intresse för de vetenskaper, åt hvilka hennes make egnat sig, den orientalistiska forskningen. Hon har ock i sällskap med sin man företagit flere resor i Orienten. År 1884 äktade hon som sagdt vår samma år till italiensk grefve upphöjde landsman Carlo Landberg. Bröllopet stod å det vackra slottet Tutzing, beläget på vestra stranden af Starnberger-sjön, ungefär midt emot slottet Berg, der kung Ludvig af Bajern dränkte sig. Bröllopsresan ställdes till Nubien.

Som ofvan nämndes är grefvinnan L. dotter till aflidne förlagsbokhandlaren Eduard von Hallberger i Stuttgart, mest bekant som grundläggare och utgifvare af de vidt spridda och välkända tidskrifterna »Ueber Land und Meer» (grundad 1858) och »Illustrierte Welt» (grundad 1853) samt som förläggare till en mängd illustrerade arbeten, såsom Dorés bibelverk, arbeten af Georg Ebers, Hackländer m. fl. Han var för öfrigt intresserad i snart sagdt alla möjliga slags företag, kolgrufvor, bryggerier, stenbrott, byggnadsföretag (han har bland annat byggt en hel gata i Stuttgart) m. m. Med württembergiska kronorden erhöi han adelskap för sin egen person, men ej för sina efterkommande. Han dog år 1880 och efterlemnade tvänne döttrar, af hvilka den äldsta är gift med en bankir i Breslau. Den yngre är grefvinnan Landberg, hvars porträtt vi här med hennes eget benägna tillstånd meddela.

Porträttet är skuret af hr Gunnar Forsell efter en fotografi af hoffotogr. Selma Jakobsson.

Hvad skall min pojke blifva?

Det finnes få ämnen, hvori så mycket blifvit taladt och skrifvet, som just frågan om barnuppfostran. Men ser man sig omkring med en smula uppmärksamhet, får man esomoftast intrycket af, att alla dessa råd, alla dessa lärdomar förklingat för döfva öron, att ingen lyssnat till de varnande ropen, att de, som hafva sig barnens uppfostran anförtrodd, taga den saken ganska lätt och dervid hvarken nedlägga tid eller möda.

Då jag hör menniskor förvåna sig öfver, att det finnes så många varnartiga barn,

så många förolyckade existenser, känner jag mig i allmänhet hågad att uttrycka min förvåning öfver, att det finnes så många snälla barn och så mycken hyggelig ungdom, ty i regeln brukar det, som växer vildt, ej gifva några lysande resultat, och barnen få verkligen, oftare än vi tro, växa så fullkomligt vildt eller så skoningslöst omplanteras i olämplig jordmån, att man måste förvånas att icke finna ännu mera ogräs, än flere missbildningar än de, som finnas.

Ja skoningslöst i sanning är stundom föräldrars förfaringssätt med sina barn, t. ex. *då sonen skall välja sitt lefnadsyrke*. Huru föräldres väl i allmänhet dervid; studera föräldrar noga sina barns anlag, deras karaktär och föruitsättningar, och bestämma de derefter den bana, de skola gå? Är det icke andra skäl, som oftast blifva de bestämmande. Fadern är officer, t. ex. sjöman, i unga år bestämmes pojken, utan att tillfrågas, för detta samma yrke, fastän han icke visat någon som helst böjelse för sjömanslivet. I bästa fall tager han slutligen sin officersexamen, ständigt kämpande med motviljan för de återkommande sjöexpeditionerna; han blir emellertid snart loj, får benämningen »olämplig» och blir en medelmåttig officer, då han måhända, med sin brinnande lust för studier och sin smak för tankearbete, på en annan bana kunnat blifva en stor man, sig sjelf till ära och tillfredställelse och sitt fosterland till gagn.

Och hvad är det, som föranleder dessa ingripanden, som afgöra riktningen för barnets hela kommande lif? Jo, det är ofta sådana bevekelsegrunder som föräldrarnes fåfänga, deras egenvilja och egennyttiga beräkningar. De vilja, till hvad pris som helst, lysa med sina barn, vore det också på bekostnad af dessas lycka och väl. Detta är naturligtvis icke så att förstå, att de, med berådt mod och vett och vilja, skada sina barn. Hvilka föräldrar vilja väl göra det? De tro säkerligen sjelfva och vilja tro, att det endast är barnets bästa de befrämja, då de tvinga det in på den bana, som de anse bäst och fördelaktigast, men detta är kortsynt och egenmäktigt och hämnar sig oftast grymt på barnen.

Studeren därför noga edra barn, och der I finnen bestämda anlag i någon viss riktning, försöken af alla edra krafter att förhjelpa dem till en grundlig utveckling, tvingen dem aldrig in på något arbete eller yrke, som tyckes dem rent af motbjudande, ty det gamla ordspråket: »den hunden, som jagas till skogs, biter icke många harar» eger säkerligen sin riktighet. Allt detta gäller naturligtvis endast någorlunda försigkomna barn; till en viss tid måste ju hvarje barn tillhållas att sköta just de arbeten, som äro dem förelagda. För de mindre barnen gäller det ej så mycket, *hvad* de arbete, der är hufvudsaken, att de vänja sig vid ett regelbundet och *pligttroget* arbete.

Det är därför egentligen först i de åren, då lefnadsbana bör väljas, som vi måste taga hänsyn till barnens egna önsknings, smak och fallenheter.

Kunde föräldrar af alla samhällsklasser riktigt den konsten att framlocka och utveckla sina barns olika, stundom slumrande anlag, så skulle vi hafva flere konstnärer, flere skaldar, skickligare läkare, prester, embetsmän, ja, dugligare arbetare.

Affärsmannen, som glömmet klockslaget, då en fördelaktig affär skall uppgöras, under

det att han sitter inne på kontoret och ritar »hufvuden» på affärsvännernas bref, är den tillbakaträngde konstnären.

Prestmannen utan kallelse, som blef prest, därför att »mor» så varmt önskade se sin son på predikstolen, lever ett otillfredställt lif, i det han känner sig vara till ringa eller ingen nytta för sin församling, som i sin tur icke känner någon uppbyggelse af sin själasörjares predikningar.

Den unge juristen, som saknar förmåga och smak för sitt yrke, känner sig måhända varmt dragen till läkarens intressanta och välgörande kall.

Och så blir följden en oduglig och olycklig affärsman här, en olämplig prest och en medelmåttig jurist der, då kanske alla tre, om de kunde byta yrke, skulle vara präktiga karlar med god framtid och ett lyckligt, tillfredställt lif.

Och att så tänka sig, att de måhända blifvit inskjutna på dessa banor af skäl som t. ex. detta — »i vår slägt hafva alla varit dugliga jurister»; det är ju något synnerligen afgörande och viktigt mot pojkens möjliga ovilja för saken?

Nej, tagen icke denna viktiga fråga så oförsvarligt tanklöst och lätt! Säg aldrig om den lille, som tultar i kolt: »han skall bli det och det»; låt honom blifva det, hvartill han duger bäst, det hvartill hans anlag tyckes bestämma honom, om också denna lefnadsbana eller detta yrke icke just är det, som föräldrarna hysa förkärlek för.

Genom att förfara på detta sätt skola vi få dugande män på alla områden, hvars framgångar och lefnadslycka rikeligen skola ersätta föräldrarna för den möda, de egnat sina barn, för den uppmärksamma vaksamhet, hvarmed de följt deras utveckling, ofta undertryckande egna önsknings och planer.

Elisabeth S—s.

”Mor”.

Hedersamt omnämnd vid Iduns 6:te pristäffing.

Säg, mötte du väna blicken
 Ur soliga ögats vår,
 Och såg du den glada nickan
 Med böljande guldgult hår?
 Och skalken se'n, som ock tåren bar,
 Den skulle du sett hur skälmsk han var!

Och hörde du silfverskratten,
 Som klungo på äng, i lund,
 Och såg du den näpna hatten,
 Som skuggade kindens rund?
 Der bodde ju sol likväl — den drog
 Öfver fina drag hvar gång hon log.

Vi lekte förnöjdt till samman
 Båd' »röfvere» och »ta' fatt»,
 Och aldrig glömmes vår gamman
 Med rop och glittande skratt,
 Då jag var »häst», hon »dam», förstås,
 Och det gick i sken öfver kullens ås.

Men skulle »familj» vi leka,
 Då blef hon med ens helt klok,
 Då kunde hon klappa och smeka
 Och trösta, när det gick på tok,
 Och alltid var det en sak så klar,
 Att hon var »mor» och jag var »far».

Thorolf.

Då jag tog organisten.

Skiss af Hoi.

Det blef beramadt, att jag skulle taga »organisten» — organistexamen förstås, och till den ändan skulle jag söka att få lektioner i sång, harmoni, orgel och piano af stadens nye kantor, eller »direktör», som han allmänt kallades.

Med sällspord beredvillighet gick han mina önsknings till mötes, och så skulle lektionerna taga sin början.

Nu hör det visserligen till, enligt gammal häfd, att beskrifva »hjelten» i stycket, men det slinter jag djerft öfver, och du får låta dig nöja med att veta honom ega »gudomliga» ögon och ett par de »sötaste» mustacher...

Den första lektionen... o, den glömmmer jag aldrig!

Han skulle profva mig i sång... och nu är det så, att af röst eger jag ej ett uns... därför var jag en riktig stackare.

Oaktadt mina nyss fyllda sjutton år darrade jag som en skol flicka, under det mina ögon blefvo fulla af tårar.

Då han så bad mig sjunga tonen, som han anslog, droppade der en hel liten flod på de hvita tangenterna.

Förvånad såg han upp... hur väl mins jag ej, hvilket ömt uttryck de »gudomliga» ögonen hade.

Med ett nästan faderligt utseende tog han båda mina händer i sina, såg mig mildt in i ögonen och, under det jag nästan kände doften från de pomaderade mustacherna, sade han sakta och mildt: »Kära barn, inte skall du vara rädd, inte är jag så fruktansvärd!»

Han var tjuguatta år och hade sett mig uppväxa, därför kallade han mig ännu du.

Midt igenom tårarne, som ännu glimmade i mina ögon, såg jag leende in i de »gudomliga», under det jag sakta viskade: »Ni får icke skratta åt mig, nu är det öfver igen... men jag var så rädd...» tillstymmelsen till ännu en liten darning smög genom mina lemmar, men jag beherskade den hjeltmodigt.

Sedan försiggick »profvet» bättre än hvad jag vågat hoppas, och derefter kom turen till att visa min skicklighet på piano. Detta var också min styfvaste sida, och han påstod, att jag var en verklig liten virtuos. Det enda som felade var min handställning, som han ej tyckte om, och för att jag skulle lära mig en bättre, så satt han hela tiden och med högst egna händer höll mina uppe — för en oinvigd såg det ut, som när en läkare känner patienten »på pulsen».

Deraf kom det sig, att jag redan från början blef vand vid beröringen af hans hvita händer, som under tidens lopp på ett märkligt sätt, om ej magnetiserade, så dock bragte mig i ett slags ljuft tillstånd — naturligtvis utan att ens skytten af en aning om hvad det kunde vara, uppstod hos mig.

Harmonien gick alldeles af sig sjelf — han påstod en gång, att det i tidens början var bestämdt, om harmonien oss emellan...

Jag log och såg honom oskyldigt in i de vackra ögonen, men nu blef han så besynnerligt röd och förlägen... men detta var grekiska för mig, och det kunde jag gunås ej.

Vi läste om harmoni och disharmoni, och hur en upplösning göres med »septiman», och alltsammans fattade mitt klara förstånd, men stundom pratade han så märkvärdigt om harmoni och upplösning — att jag lärt honom harmoni, och att, allt sedan våra lektioner började, jag upplöst alla disharmonier.

Återigen grekiska och mina oskyldigt frågande blickar... hans förlägna min. Allt detta repeterades ofta. Men till slut förstod jag, att han bestämdt måtte mena, att han genom våra lektioner sjelf trängt längre in i studiet och sjelf förstätt detta bättre än tillförene...

Lektionerna i orgel försiggingo uppe i vår lilla tarfliga, men för mig dock så kära kyrka, som just nu fått en ny, präktig orgel. Hvilken njutning skänkte mig ej dessa härliga lektioner på detta sköna instrument, på hvilket jag snart uppnådde ej så liten skicklighet, jag till och med lärde mig mycket svåra saker, som min lärare under verklig andakt åhörde. Ibland, då jag fantiserat något öfver en enkel melodi, eller ock sjelf gjort denna, kunde han taga båda mina händer och säga: »Snart växer eleven läraren öfver hufvudet!» Så kunde han ibland fortsätta der jag slutat, fullkomligt sätta sig in i mina musikaliska tankegångar och göra ännu vackrare utvikingar.

Då kunde jag stå der och lyssna med hvarje pulsslug till tonerna, under det mitt öga drömmande flög ut öfver kyrkans hvita tempelhalf, under det jag tänkte — ja, hvad?

Jag tog dagligen lektioner och gjorde stora framsteg, så att snart kunde min lärare gå upp till »kapellmästaren» och anmäla mig till examen.

Och så inföll den stora dagen. Jag var klädd i svart siden, med några skära rosor i bröstet. Mitt ljusbruna hår var upplagdt i enkla flåtor i nacken, benadt i pannan samt vågigt af naturen i små oskyldiga bugter — utan att på minsta vis vara ens tillstymmelse till »lugg».

Min lärare skulle gå med mig, för att jag ej skulle känna mig rädd. Men aldrig har jag varit frimodigare än den dagen, som, redan då den inföll, föreföll mig som mitt lifs största och skönaste dag — som den också blef.

Examen gick med glans, jag fick höga betyg — med undantag af sången dock, som afspisades med »godkänd» — och min lärare var stolt öfver sin elev...

Och så skulle vi gå hem, der naturligtvis mina anhöriga längtade att få höra utgången.

Då vi så skulle passera kyrkan, fick han ett af sina infall — som stundom, sanningen att säga, ej hände så sällan. — »Låt oss gå upp i kyrkan» — bad han — »och spela så ditt vackra examensstycke ännu en gång!»

Hvem kunde neka på en dag sådan som denna? Och så gingo vi in. Kyrkans hvita hvalf lyste i solljuset på ett underligt, strålande, högtidligt sätt...

Då vi inkommo, tog han kappa och hatt af mig, fattade min hand och gick några steg framåt den breda gången, under det hans ögon på ett högst besynnerligt sätt stirrade på mina röda rosor — såväl de i bröstet, som de, hvilka brunno på mina kinder.

»Men ni är ju tokig,» skrattade jag, »inte står orgeln på altaret?»

»Ja, jag var tokig,» log han, och kyrkans helgedom genljöd af ett ungdomsfriskt skratt. Nu gingo vi upp på orgeln. Först spelade jag »examensstycket».

Så kom han bort till mig, underlig, uppörd, helt allvarsam.

Det var, som om kyrkans hvita hvalf hittills varit ett stort, skyddande hänge, men som nu på ett underligt sätt började röra sig.

»Sjung min lilla visa för sista gången,» bad han med vek röst.

Och jag sjöng »hans visa», som jag gjort tusen gånger förut, ur Faust, just der Mar-

gareta utsäger orden »jag älskar dig». Jag hade sjungit dessa ord många, många gånger utan den minsta förlägenhet, eller ens en tanke på att vara förlägen.

Nu, då de trenne orden om och om igen genljödo i den solbelysta kyrkan, var det som med ens alla skyddande slöjor nedföll och något oändligt klart skimrande frambröt... Och min röst blef osäker... bortdog slutligen... det kom en darning och skälfnings öfver mig... det droppade från mina ögon... och hvarje fiber inom mig rördes, som af en hastig, mild beröring...

Då är det någon, som hviskar mitt namn, upprördt, lidelsefullt... och deri innefattande allt... bekännelse och bön.

Mer än halft vanmäktig hvilat jag i nästa minut i ett par armar, som mildt och fast omsluta mig.

Kort derefter förlofvade vi oss samt gifte oss. Som brud bar jag hvit, skär dräkt och annandagen svart siden med skära rosor.

Denna senare dräkt rent af afgudar min man, och otaliga gånger är jag i en sådan fotograferad och afmålad, denna dräkt, som är ett evigt talande minne från den ljufva dagen, som hvarken han eller jag kan glömma, den dagen, »då jag tog organisten».

Qvinnokongresserna i Paris 1889.

Andra kongressen.

Anordnarne af den andra kongressen, den officiella, syntes hafva klart för sig, huru efter i utveckling man var i Frankrike, och att man borde lära sig krypa, innan det kan bli fråga om att gå.

Kongressen kallades »congrès international des œuvres et des institutions féminines». I denna dess titel låg dess egentliga karaktär. Man ville sanna föra de institutioner och inrättningar, som qvinnan skapat, för att härigenom liksom visa, hvilken magt hon var i samhället, hvilken kraft hon utvecklade, och huru stort det verk är, som hon redan utfört och utför till mensklighetens bästa. Men det var ej blott såsom ett tomt skryt man skulle draga fram hela denna skara af barnhus, skyddshem, sjukhus, skolor, föreningar för qvinnosaken, för sedlighet, nykterhet m. m.; man önskade äfven, att de som sysselsatte sig med dessa frågor skulle få tillfälle att höra andras erfarenheter och deraf draga nytta för sitt arbete. Man ville ock, att redogörelse skulle lemnas för qvinnans arbete inom vetenskap, konst och literatur. Slutligen önskade man, att den civila lagstiftningen skulle granskas för att se, i hvad mån den var hämmande för qvinnans nuvarande verksamhet, samt hvilka berättigade önskningsmål som i detta afseende kunde framställas.

Kongressens president var Jules Simon. Han är nu gammal och sjuklig, hans stämma var svag, och han presiderade endast vid kongressens öppnande och afslutning. Han här dock ett verldsbekänt namn, och den fullsatta saler lyssnade med spänd uppmärksamhet till hans spirituella föredrag.

Sjelfva själen i kongressen och den, hvilken hade dens största förtjensten om den sammans anordnande, var m:re Emilie de Morstier, en medelålders qvinna, blond, med ett behagligt utseende. Hon är känd för det intresse, hvarmed hon omfattar alla filantropiska intressen. Uppoffringar af tid, penningar och krafter räknar hon för intet, om det gäller att gagna de idéer, hvilka ligga henne om hjertat. Hon hade ett förbindligt sätt, ett redigt hufvud och en högst ovanlig vältalighet. Genom alla dessa egenskaper blef hon den egentliga ledaren af kongressen, liksom hon varit dess anordnare.

Kongressledamöterna utgjorde först och främst de redan från den föregående kongressen bekanta utländskorna, förstärkta med ett talrikare engelskt element, samt en liten kohort på en gång liberala och hofsamma fransmän. Var det ett fåtal franska qvinnor, som deltog i denna kongress, så må man erkänna, att det var en utsökt samling.

I den första kongressen hade man blifvit uttrötad genom en massa ideligen återkommande fraser om kvinnornas usla ställning, om samhällets orättvisor mot dess bättre hälft, om männens egoism och kvinnornas stora egenskaper; man hade fått så öfvernog deraf, att det nästan verkade lugnande, när en eller annan kom med ett föredrag med fakta i stället för dessa fraser, hvilka slutligen blefvo enerverande som en positivmelodi. Den galliska svagheten för fraser förnekar sig sällan, och ett tacksammare fält för fraser än kvinnofrågan är svårt att finna.

I den andra kongressen fick man just ej mera fraser, än hvad man kunde tåla, allra hälst som man fick i de flesta fall endast prima varor. Jules Simons spirituella kseri och M:e de Morsiers lifvande föredrag kan endast någon gammal germanisk stofil kalla för idel fraser.

Deremot kunde den mest intresserade åhörare i den andra kongressen tröttna af de allt för många redogörelserna för filantropiska inrättningar. Man borde åtminstone i någon mån sammanföra dem, som voro af samma slag. Bland filantropiska föredrag, som voro egnade att ådraga sig allmänna uppmärksamhet, var det af miss Broen öfver hennes verk i Belleville bland Paris' fattiga befolkning. Endast en kvinna med stark tro kan göra, hvad hon gjort, och det låg också lif och värma i hela hennes uppträdande på samma gång som kristlig ödmjukhet. Flere intressanta meddelanden om nykterhetsrörelsen i England och Amerika väckte stort intresse, och hvad som måste falla hvarje svensk i ögonen är, i hvilken grad de bildade klasserna, särskildt de bildade kvinnorna, der söka gå i spetsen för nykterhetsrörelsen och verka ej blott med tal, utan med exempel. Sedlighetsfrågan behandlades äfven. Flera af den bekanta Mrs Butlers vänner voro bland kongressens ledande personligheter, och med entusiasm antogs en resolution, angående upphäfvande af den reglementerade prostitutionen.

Några resolutioner, hvilka afsågo att förbättra den franska kvinnans ställning inför lagen, fattades, och i dessa sista resolutioner torde ligga denna kongress' största betydelse för Frankrike. Dessa resolutioner afsågo att skydda den unga flickan till 16 år, låta kvinnan få vara förmyndare, få vara handlande, få behålla äfven som gift sin arbetsförtjenst m. fl. önskningsmål, hvilka redan äro i Sverige uppnådda.

Kongressen uttalade sig för samuppföstran. I Frankrike har man dock ej ännu tagit något steg i den riktningen. Till och med bröder och systrar uppfostras ofta i sträng afskildhet, och det berättades från klosterundervisningen, huru det framhållits som synd för den lilla tioårsflickan att leka med sin yngre broder. Kongressens resolution, att införandet af samundervisning vore ett önskningsmål, kan sålunda från fransk synpunkt betraktas som radikal.

Att resolutioner om djurskydd och verdensfred skulle framkomma på en filantropisk kvinnokongress faller af sig sjelft. Hvad verdensfreden angår, så var det desto tydligare, att hon hörde till de s. k. fromma önskningarna, som man ej vågade låta någon representant från Tyskland helsa församlingen, hvilket de andra landens representanter gjorde.

* * *

Vid den första kongressen voro följande svenska damer närvarande. Fröknarna Butenschön, Fries, Geijer, Roos, Sandström och Schoug samt fru Straube. På den andra kongressen voro fru Retzius och fröknarna Fries, Lundin, von Post och Mac Dowal. Professor fru Kowalewsky var anteknad såsom rysk delegerad.

Fröken Fries var vid bägge kongresserna delegerad för Sveriges största kvinnoförening: »Fredrika-Bremer-Förbundet.» På den första kongressen unplästes af henne en af fru R. Olivecrona författad uppsats om kvinnans ställning i Sverige, samt meddelades en kort redogörelse för den svenska lagstiftningen rörande kvinnan. På den andra kongressen lemnade fröken Fries en redogörelse för kvinnoföreningen i Sverige, för Fredrika-Bremer-Förbundet och för några svenska inrättningar af större intresse, såsom Handarbetets vänner och de praktiska hushållsskolorna. Fru Retzius redogjorde för »Gift kvinnas eganderätt», »Lars Hjertas minne» och Arbetsstugorna.

Bidrag i alla ämnen mottagas med tacksamhet.

Dagens stora händelse.

Qvinnans mest framträdande svaghet skall ju vara nyfikenheten, om man får tro ett ofta upprepadt påstående, som till och med har biblisk häfd för sig. Äfven jag är för min ringa del böjd att medge, det jag aldrig sett nyfikenare varelser än fruntimmerna — med undantag möjligen af karlarne, och särskildt karlarne i Stockholm. Ty grufligt nyfikna äro vi, det är visst och sant.

För närvarande äro vi nog lyckliga att hafva en afledare för vår nyfikenhet af allra yppersta slag ut i orientalistkongressen. Den är icke blott dagens utan årets — ja hvarför icke årtiondets? — stora händelse, den uppslukar allt vårt intresse, väcker vår afund med lysande dräkter och eleganta ekipager, vår förvåning med ovanliga ansigtstyper och främmande tungomål, bländar oss med fyrverkerier och tråkar ut oss med tidningsartiklar. Och detta så fullständigt, så oemotståndligt, att det aldrig kan falla oss in vare sig att dölja, hur fullständigt fångna vi äro under denna sällsamma kongress, eller ännu mindre försöka spela blaserade och likgiltiga gent emot kongressen. Tvärtom är det att befara, att kongressen är en smula blaserad gent emot oss: åtminstone gaf h. m:t konungen i sitt inträdestal oss en vink om, att vi få hålla oss beredda på denna fatala eventualitet.

Grefve Carlo — han ursäktar oss nog om vi helt familjärt kalla honom så, ty det låter onekligen en smula mer... hm... orientalistiskt än grefve Landberg — grefve Carlo berättade, att en diplomat vid ett tillfälle sagt sig tro, att orientalistkongressen var »en liga, som hade för afsigt att eröfra orienten», hvilket yttrande hr grefven behagade beteckna som »nån okunnighet». Jag skulle snarare hålla före, att det var ett uttryck af stor artighet och diplomatisk politess. Åtminstone kan man säga om åttonde orientalistkongressen, att den är »en liga, som fullkomligt eröfrat Stockholm».

Det är ju inte heller underligt, ty gent emot främmande eröfrare, som komma i ett så fredligt syfte som kongressens män, tillåter oss icke vår älskvardhet att sätta något motstånd. Vi gifva dem våra elegantaste och mest storstadsmessiga hotell; vi afstå åt dem alla fasihonabla platser på vår opera och krypa sjelfva helt beskedligt upp på »hyllan»; vi låta dem ockupera Hasselbacken och äro belättna, om vi sjelfva blott då och då få se en flick af deras österländska mantlar eller få höra något af deras »otympliga försök» — som en morgontidning behagar uttrycka sig — att imitera våra svenska hurrarop. Vi bygga pagoder i miniatyr, och sätta eld på dem de celebre främlingarne till ära; vi exponera våra vackraste flickor i bengalisk belysning, icke betänkande, huru riskabelt detta kan vara, då det sker inför sådana liebhafvar som turkiska paschor och persiska khaner; vi exponera våra egna lif genom att i små bräckliga nötskal till roddbåtar trängas med frustande ångkolosser, bara vi få tillfälle att vifta åt orientalerna och bringa dem vår hyllning med hurrarop så taktfasta och kraftiga, som endast svenskar kunna åstadkomma.

Med ett ord: vår orientalistförtjusning känner inga gränser, och jag skulle nästan vilja hålla ett litet vad om, att mången ungdom, som gör sin entré i världen under dessa orientalistiska dagar, får i dopet ett minne af kongressen, som räcker för lifvet. Och hvarför inte? Namn sådana som *Brahma Petronella*

Andersson, Niklas Zoroaster Pettersson och Midhat Mohsin Druhwa Lundström skulle ju låta ganska näpet och gifva en behaglig omväxling åt våra medborgares eljes tämligen enförmiga och triviala nomenklatur.

* * *

Ett af de allra vackraste uttryck, som vår entusiasm för Österlandets olivhyade söner och deras lärda kolleger från andra trakter af världen hittills fått, var illuminationen och fyrverkeriet under hemfärden från den fest, som konungen gaf å Drottningholm i måndags. Något mera hänförande än den i sig sjelf förtjusande viken, belyst med långa rader af dubbla marschaller samt tjogtals vallfacklor i rödt och grönt, kunde icke tänkas, derom voro alla öfverens, så länge den oräkneliga skaran af båtar låg derute, och ögat frässade i detta praktfulla skådespel, på samma gång som örat begärligt uppfångade musiken från våra gardesorkestrar.

Så kom hemfärden. Sakta och med uppehåll emellanåt gledo båtarna genom de trånga farvattnen. I början syntes blott här och der en jemförelsevis anspråkslöst illuminerad villa. Kulörta lyktor, flammande bål, några bengaliska eldar eller en och annan vallfackla upplyste för några minuter den slingrande farleden, som ormar sig fram mellan branta, lumiga stränder. Och så blef det stycketals mörkt igen; endast ångarnes signallanteror och lyktor eller då och då en liten fyrverkeripjes, afbränd från däck, bröt septembernattens mörker. Men ju närmare man nalkades Stockholm, dess rikligare, vackrare och mera öfverraskande blefvo ljuseffekterna, tills det i ordets fullaste mening briljanta skådespelet kulminerade vid Marieberg samt Karlshäll. Här sprakade knippor af fräsande, färgskimrande raketer, här skimrade solar, här afbrändes storartade dekorationspjeser i form af pagoder, Eiffeltorn m. m., allt under det en stark elektrisk lampa kastade en bländande, rätsidig ljusflod, som vandrade från den ena förtrollande punkten till den andra. Det var ett skådespel, så storartadt och effektivt, att all beskrifning blir omöjlig, äfven om man hade till sitt förfogande det rika bildspråk, som eldsdyrkarnes öfverstepest visade sig beherrska, då han å kongressen helsade konungen. Herr Törner, hvars stora talang helt säkert tagits i anspråk på de flesta ställen, visade sig vara en eldkonstnär af så framstående slag, att han borde kunna påräkna högaktning och beundran af sjelfve — Mefistofeles, hvilken ju lär vara grundlig kännare i fråga om eld- och ljuseffekter.

Österlångingarne, som icke, trots koranens vinförbud, äro några vattmän, lära hafva ett ordspråk, som lyder sålunda: »Si vattnet; ve dess fader och moder!» Men jag är fullkomligt öfvertygad, att ingen enda österlånging tänkte på det ordspråket, när han i måndags natt gungade öfver Mälarens vattenspegel och såg den blixtra och glimma i färgskalans alla nyanser.

Scævala.

Jag eller du?

Berättelse af Marie von Olfers.

(Slut fr. föreg. n:r.)

«Å Klas såg Sigfrid, ville han vända om, men den andre fattade honom i rocken som en tiggare och stammade: »jag kommer ej för min skull, utan för din.»

Klas slet sig ifrån honom. »Hvad angår jag väl dig? Hvarför kommer du i min väg; här åtminstone finnes väl plats för oss båda?»

»Förlåt mig,» utropade Sigfrid, »se, hvad som blifvit utaf mig, huru jag lidit!»

»Som om du vore den ende. Gå bort ifrån mig, för mig är du död, som jag för dig.»

»Jag kommer för att varna dig, du är i fara.»

Klas skrattade hånfullt. »Du varna mig! Vore jag i fara, såge jag mig nog om efter en annan hjälp!»

»Lita inte på Beppo, han är en dålig meniska.»

»Och du, usling, hvad är du?»

»O Klas, jag var från mina sinnen!»

»Galningar flyr man som ilska hundar. Gå! Här är jag herre. Gå och låt afguda dig af din hustru, tillbedja dig af dina smickrare.»

»Kathe vet, hur det är med mig.»

»Kanske också Margaretha? Du kunde inte bära bördan ensam, måste också förgifta själen för ditt oskyldiga barn!»

»Hon vet intet.»

»Du skall ej heller säga något. Detta är min enda önskan.»

»Jag skall snart ej längre kunna säga något åt någon, Klas; läkaren ger mig ej lång tid. På dig skall jag dock alltid tänka — alltid!»

Han gick. Klas rörde sig ej. Utan ett ord stirrade han ut öfver det gråa hafvet, hans kärleks graf.

Skymningen föll redan på, när Sigfrid gick hemåt efter den skogbevuxna vägen. Beppo mötte honom. Han skrattade hånfullt: »Ni en vän till herrn! Han har sagt åt mig, att jag inte får släppa er in än en gång!»

Fartyget, som skulle föra dem hem, låg i hamnen; platserna voro redan beställda. Kathe längtade efter afresan. »Mig är det, som kunde jag icke slita mig bort,» sade Sigfrid, »som måste jag här lemna mitt lif.»

»Hvad är döden mot den tortyr, han låter dig lida,» sade hon bittert. »Finnes det inte en försoning för alla? Han har aldrig älskat dig!»

En gång förvisso. Men nu —? Jordisk kärlek förgår, och hans har jag sjelf dödat. Min lefver dock och kan aldrig släppa honom.»

Då de om aftonen sökte honom, var han försvunnen. Han gick i skymningen. Ej måne, ej en stjerna lyste på himmelen. Allt var tyst kring det lilla huset. Vågorna sqvalpade sakta mot stenvuren. Äfven hunden var försvunnen.

I ett fönster brann ljus. Han visste, att det var vännens kammare. Han blickade dit upp som mot en stjerna. »Jag älskade dig dock,» hviskade han, »jag dör, låt mig inte förgås i denna förtviflan!»

Det drog honom till sig med trolsk makt. Trappan var mörk, han smög sig upp; ingen hindrade hans väg. Framför dörren stannade han; han vågade ej öppna den. Då hörde han ett buller; en vild ångest grep honom. Hvem vet, hvad der inne försiggick. Beppo, tjufpaket — föll det honom in; och hunden, som var försvunnen! Trots sin svaghet kunde han kanske hjälpa! Hastigt kastade han upp dörren.

Beppo och Zeppa plundrade i rummet. Då karlen fick syn på honom, öfverföll han honom som ett vildt djur. »Bra att du kom, din hala orm, sjelf gick i fällan; nu skall du inte längre spionera och sqvallra! Zeppa, kom, rafsas inte till samman allt onyttigt skräp. Det är ingenting värdt och kan förråda oss.»

Den gamla hade förskräckt sett på. »Du skulle inte ha utgjutit blod, Beppo. Blod är farligt, det förräder mer än mitt usla byte.»

»Ah, strunt! Hvarför strök han omkring här? Båten ligger i ordning; de skola inte se oss åter, och den här kan inte förfölja oss.»

Sigfrid var ensam, han sjönk ned öfver bordet; först nu kände han, att en varm blodström sköljde öfver honom. Ljuset brann allt fortfarande helt lugnt. Han kände ett välbehag, sådant han ej förnummit på länge. Om ock till ingen nytta — hans blod flöt dock för Klas. Kanske skulle han nu ha medlidande.

Hunden släpade sig gnällande fram till honom. Han kunde inte hjälpa honom, men han strök smekande hans lurfviga hufvud. Än en gång en rossling från det stackars djuret. Så var allt tyst.

Hur länge Sigfrid låg på detta sätt, det visste han ej. Ett klart ljus väckte honom, han såg Klas stå lutad öfver sig.

»Förlåt, att jag är här,» stammade han, »det skall inte bli länge. Beppo... jag ville...»

Krafterna öfvergäfvos honom på nytt.

»Den otacksamme skurken,» utropade Klas, »otacksam som alla!»

Rådsvill och förtviflad såg han sig om efter hjälp, för första gången kände han sin ensamhet. Han var allena, helt allena. På nytt qvälde blodet fram ur såret. Han sökte hejda det, men allt jemt utan uppehåll flöt det varma hjertebudet öfver honom. Det var som blandade det sig med hans eget.

Milda ord gingo omedvetet öfver hans läppar. Han ropade efter hjälp. Så godt han kunde förband han Sigfrid och lyfte honom upp på sin bädd.

Med ens blef det ljud i huset. Kathe, som ända in i sista minuten förgäfvos hoppats på Sigfrids hemkomst, hade gjort alarm i värdshuset. De visste hvar han var att finna; man sökte honom der. En läkare tillkallades. Sigfrid kunde icke flyttas. »Ni måste således fördraga oss,» sade Kathe.

»Låt oss sluta fred,» svarade Klas, och hans röst ljöd beslöjad, »hvar skulle Sigfrid ha det bättre än hos mig?»

Han hemtade sig ej mer. Långsamt aftogo hans krafter. Det var, som vände i döden hans ungdom till baka. Klas igenkände det milda ansigte, som han älskat hos gossen.

De stodo alla kring hans bädd. Sin hustrus hand höll han i sin, Margarethas försökte han lägga i vännens. »Hon har alltid älskat dig,» hviskade han, »och äfven jag. Dock — dock...»

Sedan de fört honom till kyrkogården, låg villan så tyst, som hade också ur den allt lif flytt sin kos.

Mer än ett år var gånget. Rosorna omslingrade som med en glädjekrans cypresserna; då öppnade sig dörren. Ett ifrigt rustande begynte. Packlådor spikades samman, staplades upp. En smärt, ung flicka gick från och till. Hon hjälpte, men ej med frisk häg, utan hon gick slappt och motvilligt till verket.

Det var en stilla sommarqväll. Månen stod på himmelen. Myriader stjernor blickade gnistrande ned öfver jorden. Klas satt med hufvudet lutadt i handen. Scrgsen skådade han ut öfver hafvet. I fjerran afteknade sig masterna och seglen på det fartyg, som nu så snart skulle föra bort ifrån honom allt, vid hvilket hans hjerta var bundet, och lemna honom ensam kvar. Hvarför föreföll det

honom så bittert? Hade han ej sedan långa år vant sig dervid?

Margaretha trädde ut till honom i resdrägt. »Du låter oss verkligen fara ensamma, gudfar Klas! Du kommer inte med hem?»

»Hem, Margaretha? Jag har intet hem!»

»Visserligen, om du betraktar oss som främlingar!»

»Verlden skulle snart bevisa mig, att jag måste det. Du är intet barn längre, Margaretha.»

Hennes ögon fylldes af tårar.

»Och ej längre värd att bli fördragen och älskad. Det är mycket hårdt att vara stor. Jag förlorade allt dermed, far, dig!»

»Mig! Mig förlorar du aldrig, Margaretha; jag lofvade det, när jag bar dig på min arm och blef din gudfar. Just därför att jag inte glömt det, följer jag er ej nu. Låt oss förblifva vänner!»

Han fattade hennes hand. Men hon drog, innan han kunde hindra det, hans hand häftigt upp till sina läppar. »Hvad är det för dumheter, Margaretha,» brast han ut och ryckte den lös ifrån henne.

»Dumheter,» snyftade hon, »då vill jag inte bli förständig. Förstår du då ej, att jag inte kan fara, gudfar Klas? Att jag tillhör dig, från mitt första andedrag. Har inte min far lagt min hand i din, för att du skall hålla den kvar. Älskar du mig då inte det minsta mer?»

Han blef blek som döden. »Jag inte älska dig! Väck inte sällhetstankar, Margaretha, till hvilka jag ej har någon rätt — jag sade det redan en gång och har bittert nog erfårit det.»

»Du icke rätt till lycka, den bästa, den oegennyttigaste af alla människor!»

»Skulle jag köpa den med ditt friska, unga, löftesrika lif — jag toge den icke.»

»Och låte oss båda försmäta dervid. Du skall snart finna det, då jag är borta,» snyftade hon. »Vi två skola finna det, vi skola ängslas, ängslas som i de hårda år, då du gällde för död; om du åter dör för mig, dör äfven jag.»

»Margaretha,» ropade han och öppnade sina armar. »Nej, vi skola lefva! Jag vill tänka, att din fader sänder dig, och vår förlorade kärlek står åter upp i dig.»

Från Iduns läsekrets.

Om svampförgiftning.

I eder ärade tidning förekom nyligen en uppsats under rubrik: Mot svampförgiftning, som, ehuru den i många fall är fullkomligt riktig, dock kan leda till ganska sorgliga följder. Först och främst hafva vi de giftiga flugsvamparne, hvilka innehålla narkotiskt gift, som ej löses i kokande vatten. Vidare rutoloma- och hebeloma-arterna, som jag för min del anser klokast undvika äfven om de samma skulle vara preparerade, såsom uppgifves i åberopade uppsats. Ett par arter rörsopp, boletus satanes och bol. luridas torde vara bäst att utesluta från de älliga svamparne. Att ryssar och finnar äta alla slags kremlor känner jag, men jag vill också minnas, att giftet löses ur dessa svampar genom uppkok i salt vatten, som sedan bortslås, åtminstone har en ryss, som jag samtalat med derom, förklarar saken så. Det borde i regel alltid iakttagas att förvälla svamp i salt vatten, för den händelse att någon giftig art blifvit insamlad, som deraf kunde oskadliggöras. Dock bör man alltid först bortkasta de förut uppräknade farligaste svamparne. Med pepparlingarne förhåller det sig så, att, utan föregående förvällning i salt vatten, aflägsnas icke pepparsmaken. Gift i dessa finnes icke eller åtminstone obetydligt. Af skägig pepparling har jag ätit utan olägenhet, fast den samma då icke var förvällad i salt vatten, utan endast fått ett uppkok i vanligt vatten.

Summa summarum: var försiktig med svamparne!
Gammal svampvän.

I alla boklädor har utkommit på förlag af R. Blædel & Co., Stockholm, Hamngatan 38:

Nyaste Mästerskapssystemet.

Praktisk lärobok i engelska språket,

med tillämpning af den af professor Ollendorf för mer än 40 år sedan grundade metod såsom den mest instruktiva och praktiska, helst emedan den vida snarare än någon annan befrämjar ett språks inhemtande, ej allenast för att läsa, utan äfven för att tala och skriva detsamma. Till tjänst för skolor och privatundervisning samt för sjelfstudium författad af

C. G. ZETTERQUIST.

Pris: bunden i klotband 3 kronor.

Nyckel till skriföfningarna är utgifven i särskildt kart. band till pris af 1 kr.

Kortfattad handledning i Geometriskt träsnideri eller s. k. Träsnideri i allmogestil

af VILHELM OLDENBURG.
Med 12 förklarande afbildningar, pris 50 öre.

[151]

ORNAMENTETS BOK.

En samling stilfulla ornament från alla konstperioder.

Med 85 planscher, de flesta i rikt färgtryck. Förklarande text af H. Dolmetsch i bearbetad öfversättning af G. Upmark, intendent vid Nationalmuseum. Arbetet utkommer i 20 häften om 4 å 5 planscher till ett pris af kr 1:25 pr häfte.

At lärare och lärjungar vid tekniska och konstindustriella läroanstalter, åt dem som i hemmet egna sig åt konstöfnader, åt konstvännen och samlaren, som vill lära känna ornamentikens utvecklingsgång, åt alla dessa m. fl. erbjuder *Ornamentets bok* med sina 85 planscher och mer än 1,000 afbildningar ett rikt urval af de viktigaste ornamentala motiv från olika tider och inom olika stilarter.

En ung flicka

önskar till hösten plats i prestgård eller å större landegendom för att få deltaga i alla husliga sysslor, inga andra anspråk än att få vara som medlem i familjen. Tacksamt mottages svar till »Adie», Strängnäs, p. r. [371]

DIVERSE.

Doktor A. Afzelius

Lilla Vattugatan 24

är återkommen och mottager sjukbesök 9—10 f. m. och 2—3 e. m.

Företrädesvis mag- och hudsjukdomar. [153]

Doktor Carl Flensburg

14 Lilla Vattugatan 14.
Hvardagar 1/23—1/24. Helgdagar 10—11.
Behandlar företrädesvis *Barnsjukdomar*. [34]

Tandläkaren

Constance Elbe,

Humlegårdsgatan 8, 2 tr.
Rådfrågningstid 1—2. [120]

ROLAND MARTIN

Tandläkare

Vasagatan 10, Stockholm,
snedt emot Centralstationen. [243]

Tandläkaren

Adolf Hörnström

20 Regeringsgatan 20.
Mottagningstid helgfria dagar 10—2
och 4—6 e. m.
OBS! Verkställer allt, som hörer till tandläkarekonsten. [240]

Med. D:r ERNST SALÉN, Ögonläkare.

Bostad: Stora Vattugatan 2.
Mottagning: helgfria dagar kl.
1/2 10—1/2 12 f. m.

Svenska Turistföreningens Utställning

(l'Exposition de l'Association suédoise de touristes)

Theodor Blanchs Konst-Salong

— Kungsträdgården —

Öppen: Hvardagar 9—5; Söndagar 1—5.

Inträdesavgift 50 öre.

Utställningen fortgår ännu endast några dagar.

OBS! Silhouettklippning af Hr Aug. Alvé. [407]

För Gossar.

Äkta

Engelska Cheviot-

Kavajer

samt

patentstiekade

Tricot-Kostymer

af egen tillverkning
nu inkomna till billiga priser
hos

K. L. LUNDBERG & C:ii.

56 Drottninggatan 56. [406]

Sv. Panoptikon

Kungsträdgårdsgatan 18
öppet hvardagar och söndagar hela dagen från kl. 9 f. m. till 10 e. m. [359]

SKANDINAVISKA

Allmänna Lifförsäkrings-

FÖRENINGEN

Billigaste liffförsäkringsanstalt i Sverige.

Inga aktieägare.

Öfver 1,700 försäkrade för 6,200,000 kr.

Har redan utbetalt 50,000 kr. i dödsfallsersättningar.

Nära 100,000 kr. tillgångar.

Öfver 125,000 kr. årlig premieinkomst.

Kontor: Drottninggatan 38. [380]

Husmödrar!

Försöken Th. Winborg & Cris i Stockholm tillverkningar af

Concentrerad **Ättika** på flaskor för utspädning.

Senap, blandad efter engelsk och fransysk smak, flere sorter.

Beefsteaksauce.

Soja,

flere gånger *prisbelönade* och fullt jemförliga med de

bästa utländska fabrikat. Tillhandahållas hos Hrr specerihandlare. [95]

Sybehörs-

Th. Karlsson & C:o Regeringsgatan 3

Mode-affär

[381]

ENGELSKA och SACHSISKA HEL- och HALFYLLE-

D. C. WENNERSTRÖMS

Manufaktur-Magasiner

STOCKHOLM

45 Drottninggatan 45 80 Drottninggatan 80
hörnet af Klarabergsgatan. hörnet af Appelbergsgatan.

Ständigt lager af

Svarta äkta Lyoner-Sidentyger och äkta Schalar. [162]

PARAPLYER och PARASOLLER.

Emaljerade Syltgrytor

af **Anker Heegaards** utmärkta tillverkning finnes till salu i minut i hvarje väl sorterad Jernhandel eller Bosättningsmagasin samt i parti i *Skoglund & Olssons Gjutgodsutplag*, Lilla Vattugatan nr 34.

För undvikande af förväxling med andra fabrikat af samma form, men sämre kvalitet, bedja vi få fästa uppmärksamheten på, att *alla körl af Anker Heegaards* i Köpenhamn tillverkning äro försedda med vidstående fabriksmärke.

[346]

Iduns Uträttningsbyrå

ombesörjer genom fullt kompetenta personer uppköp i alla möjliga branscher gratis åt Iduns och Skandinavisk Modetidnings abonnenter och för uppdrag åt andra mot en obetydlig ersättning. Alla saker skickas mot efterkraf och få returneras (dock genast) mot fraktkostnaden. Dubbelt porto torde medsäandas. [241]

SUCHARD.

17 Guld- och Silfvermedaljer. **Suchard's Chocolat.**

Fabriksmärke.

Erkänd utmärkt kvalitet. Samtliga Suchard's Chocolader äro garanterade ren Cacao och socker utan tillsats.

Suchard's Praliner, Gianduja, Capsules, Noisettes, Nougatines och andra dessertchocolader rekommenderas.

Suchard's Cacaopulver, Cacao Soluble, ett rent lösligt pulver i bleckburkar på $\frac{1}{2}$, $\frac{1}{4}$ och $\frac{1}{8}$ kilo, är drygt, välsmakande och närande. Af Suchard's Cacaopulver får man 100 koppar på $\frac{1}{2}$ kilo. [21]

SUCHARD.

Viola-brosch

med målad Viol och Förgät-mig-ej; bland de finaste broscher som finnas. Säljes för endast **80 öre st.**, som torde insändas i frimärken till **John Fröberg, Finspong.**

Vid partiköp stor rabatt. [397]

Mölnlycke

Manufaktur-Aktie-Bolag,
Göteborg.

Tryckt Domestik,

äkra färger, moderna mönster,

Mollskinn & Krafttyg,

Bomulls-Korderoj,

Victoria Klädningstyg,

allt med tvinnad varp.

Bolagets tillverkningar,

belönade med

första priset

vid utställningen i Köpenhamn
1888,

finnas till salu i alla välsorterade väfnadsbutiker i Sverige. [25]

I Slätthögs prestgård,

$\frac{1}{3}$ mil från Moheda jernvägsstation, komma undertecknade m. fl., så fort tillräckligt antal elever antagits, att öppna en privat slöjdskola för fruntimmer. Undervisning lemnas i vanlig väfnad samt alla sorters s. k. lättare konstväfnad, linnesöm, broderi, knyppling, filet guipure, träsnideri, glasmålning, filigransarbete m. fl. nu brukliga handarbeten. För dem, som så önska, meddelas undervisning i alla svenska ämnen samt tyska och franska. Tillfälle finnes att få deltaga i hushållsgöromål. Alla ämnen valfria. Pris för inackordering och undervisning 50 kr. pr månad.

Fru Sally Sandström, Fru Alma Danckwardt,
adr. Moheda, adr. Älvestad.
Thea Gyllensvärd, adr. Wexiö.

[398]

GUSTAF HOLMBLOM

KAPP-FABRIK

38 Vesterlånggatan 38

Nedra botten, 1 o. 2 tr. upp. [207]

Husmödrar!

Kasten aldrig bort gammalt stickylle! Undertecknad emottager jemte ull äfven gammalt ylle till spinning, väfning (för hand), schal- och filtberedning. Hos mig spunnet s. k. trasgarn är bevisligen det bästa och vackraste, som kan erhållas. Spånadslönen den billigaste i Stockholm. Beredningen af filter öfverträffad.

Otto Elmgren,
Vesterlånggatan 66. [293]

J. G. Hammars

Lampkök.

Stor värmeförmåga.

Brinna luktfritt.

Brilljant belysning.

Pris: enkla med en

veke 4 å 6 kr., extra

solida 8 kr., med två

vekar 12 kr. och med

tre vekar 18 kr.

Fullkomlig belägenhet

garanteras hvarje

köpare. [226]

J. G. HAMMAR,

30 Malmstinsgatan

Cibils världsberömda, prisbelönda

Köttextrakt rekommenderas till

hushållsbruk, för tillredning på få minuter af en utmärkt och välsmakande buljong. Bruksanvisning å hvarje burk. Finnes hos alla specierhandlande. [210]

Richard Anderssons Musik-skola

öppnas åter den 19 september.

Undervisning meddelas uti Piano- o. Orgelspel samt Harmonilära. Honorar för Høstterminen (3 månader): Piano: Klass I. Nybörjare, a) 2 elever på 1 timmas lektion 2 gånger i veckan: kr. 24 (för hvarje elev); b) 2 elever på $1\frac{1}{2}$ timmas lektion 2 gånger i veckan: kr. 36 (för hvarje elev). Klass II. Mera försigkomna, a) 2 timmar i veckan: kr. 75; b) 1 timma i veckan: kr. 40.

Honoraren för Orgel och Harmonilära äro i likhet med föregående år.

N. B. Påbörjad månad beräknas för hel.

Anmälningar och förfrågningar göras: skriftliga till den 16 september, muntliga efter samma datum. Mottagningstid: onsdagar och lördagar 1,30—2,30 e. m. [360]

(G. 31705) **Stockholm, Brunnsgatan 28, 2 tr.**

KRÄSNÅLAR & BERLOCKER,
föreställande en propeller, på hvilken en medaljong med John Ericssons porträtt hvilat: (af bilden, se här nere i hörnet)

N:r 1 af förgylt silfver, kr. 1:75
N:r 2 af silfver, kr. 1:50
N:r 3 af förg. brons, kr. 1.50.

Profver sändas omgående mot insändande af vidstående belopp jemte 20 öre till porto. Då minst 10 st. nålar eller berlocker köpas på en gång, lemnas stor rabatt.

C. C. SPORRONG & Co,
Knapp- & Metallvarufabrikanter,
28 Regeringsgatan 28,
STOCKHOLM. [357]

40 Drottninggatan 40

Utställning af

Svenska Stickmaskiner

af **J. E. Eriksons Mek. Verkst.-Aktie-Bolags** tillverkning, Stockholm.

Å dessa stickmaskiner kan tillverkas: gardiner, stramaljer, filter, pläder, täcken, öfverkast, dukar, mattor, möbeltyg, dam- och herrvästar, kalsonger, kjolar, tröjor, strumpor, damasker, vantar, mössor, öfverkläder, kappor, goss- och flickkläder, schalar, teaterkappor samt hundratals andra artiklar, som man af ylle eller bomull behöfver i hemmet.

Maskinerna tillverkas af bästa svenska materiel, äro enkla, lättskötta och eleganta samt taga, med bord, ej större plats än en vanlig familjesymaskin.

Köpare af stickmaskiner erhålla gratis den undervisning, som erfordras för de olika arbetenas förfärdigande.

Af förbättringarna vilja vi särskildt nämna systemet för plaggens fasonering, hvarigenom all räkning vid stickningen borttages.

Ett rikhaltigt lager af sådana artiklar, som tillverkats på dessa stickmaskiner, är ständigt till påseende i utställningslokalen. [136]

Agent för Stockholm och omnejd: handl. **P. Persson, Drottninggatan 40.**

Bomullsklädningstyg,

Kattun, Percal och Satin,
stort urval, nyaste mönster,

nu inkomna i

K. M. Lundbergs Bosättningsmagasin,

7 Storkyrkobrinken 7,
STOCKHOLM. [87]

Profver sändas fritt!

Sturegatan n:r 8. Telefon: 84 30.
Lacave y Ca, Cadiz. Äkta Spanska Viner i Stockholm.
Fersenska Terrassen. Telefon: 54 50.
Kungsgatan n:r 7. Telefon: 57 70.